

mestu Ljubljani. Mesto je ostalo njegov lastnik do leta 1580, ko ga je prodalo mestnemu sindiku Melchioru Pantaleonu. Od tega ga je kupil leta 1601 jezuitski kolegij v Ljubljani. Kaže, da ta opekarna sploh ni obratovala, odkar je magistrat kupil posestvo in da je bila tako zanemarjena, da se je celo njena streha podrla.

Jezuiti so potrebovali mnogo opeke za svoje zgradbe. Leta 1598 so kupili skoraj polovico vseh od mestnih opekarn prodanih opek, leta 1601 pa skoraj četrtino. Iz tega razloga so v začetku leta 1608 sklenili odstopiti svojo zapuščeno opekarno magistratu, da bi od njega dosegli ugodnejše cene pri nakupu opeke. Postavili so pa pogoje, ki so bili za magistrat nesprejemljivi. Na to je izjavil jezuitski kolegij, da je pripravljen obdržati svojo opekarno, vendar pa da mu mora magistrat poravnati škodo, ki jo je povzročil s tem, da se je streha podrla. Magistrat je te pogoje zavrnil s pripombo, da se ne spominja nikake škode, ki bi jo bil on povzročil, češ da te opekarne doslej nikoli ni imel v posesti. Mislil je pri tem najbrž, da je ni imel nikoli v obratu. Nato so se jezuiti obrnili na reformacijsko komisijo in zatožili magistrat, češ da noče prevzeti njihove opekarne. Na podlagi naročila te komi-

sije je magistrat sklenil, da prevzame opuščeno opekarno in da dobavi jezuitom, dokler ne dokončajo svojih zgradb, letno za tri cele peke raznih vrst opeke, kot jih bodo potrebovali jezuiti proti plačilu v gotovini po meščanski ceni. Na podlagi tega sklepa z dne 17. marca 1608 je magistrat prevzel propadlo opekarno pod Rožnikom in je ni več obnovil.

Že istega leta so dobili jezuiti v smislu omenjenega dogovora iz spodnje mestne opekarne 1700 zidakov, 25.550 dvojnih zidakov, 2000 strešnikov in 100 žlebakov po meščanski ceni.

Zaradi tega so nazivali v tem letu spodnjo opekarno »jezuitsko opekarno«. Zgornjo opekarno so pa istega leta zaposlovali v glavnem ljubljanski kapucini, ki so potrebovali velike množine opeke. Iz tega razloga se je v tem letu imenovala »kapucinska«.

OPOMBA

1. Fr. Kos, Doneski k zgodovini Škofje Loke, st. 92 in 105.

Viri: Mestni arhiv ljubljanski, Sodni protokoli za leta 1521—1731, dalje knjige izdatkov 1581 do 1731, končne davčne knjige 1600—1731; ibidem, zbirka listin — Literatura: Ivan Vrhovnik, Trnovska župnija v Ljubljani.

SOBOŠKI JOBAGIONI

IVAN ZELKO

Za madžarskega kralja Ladislava (1075—1094), se je na področju prekmurskega ozemlja premaknila madžarska mejno-obrambna črta — *gyepüvonal* — na zahod: od črte Letenye—Paka—Csesztreg—Krčica—preko Mure.¹ Kakor izvaja madžarski zgodovinar Holub, so stražarje prvotne madžarske mejno-obrambne črte najčesče imenovali z izrazom »*speculatores*«. ² Mejne stražarje — *speculatores* — omenja listina iz l. 1208 v vasi Krčica.³ L. 1213 nastopajo »*speculatores*« na področju Dobre.⁴ Kraljevi stražarji (*speculatores domini regis*) so bili naseljeni ob Krki v okolici Csesztrega.⁵

Nova madžarska mejno-obrambna mreža nasproti Nemcem pa je v XIII.—XV. stoletju bila razpredena na ozemlju današnjega Prekmurja. Vmesni člen v madžarskem obrambnem sistemu je bila tudi Murska Sobotica. Za mejne stražarje, ki so bili sicer v službi zemljiških gospodov, najdemo v tem razdobju izraz »*iobagio*«. — Prvotni pomen besede *iobagio* je »úr. főúr«, gospod, ma-

gnat — in izhaja od madžarskega pridevnika »jó«, dober. Glede oblikovne tvorbe pa tudi madžarskim jezikoslovcem ni jasno, kako je prišlo končno do navedene polatinjene oblike *iobagio*.^{5a}

V listini iz leta 1347 so omenjeni jobagioni na Tišini in v Murski Soboti (*iobagiones de Mesynch et de Belmura*).⁶ — Jobagioni so bili uslužbeni pri upravnih gradovih v Gornji in Dolnji Lendavi. Leta 1358 je madžarski palatin Nikolaj Kont uredil dolžnosti h gornjelendavskemu gradu pripadajočih jobagionov.⁷

Najstarejši historični zapis o dolnjelendavskih jobagionih imamo iz l. 1192. Ko je navedenega leta Hahold kupil zemljišče *Lindva* (Dolnja Ledava), se je pritožil, da si del zemljišča — v gozdovih — nasilno prisvajajo zaladski jobagioni Pavel, Ivan in Vid (... *quandam particulam praedii Lindva in sylvis Jobbagyones Saladienses habent: Paulus, Ionnes et Vidus suam esse iustitiam reprehenderunt*).^{7a} In zopet je go-

vor o dolnjelendavskih jobagionih l. 1407: Iobagiones in suburbio castri Lyndua.⁸

Svoje dedno ozemlje, ležeče ob zemljišču Gosztola, severovzhodno od (Dolnje) Lendave v bližini Krke so jobagioni iz vasi Bak (de villa Boc; kraj Bak je južno od Zalaegerszega) leta 1239 prodali za 40 mark srebra dolnjelendavskemu grofu *Haholdu*.⁹

Leta 1358 vrača zemljiški gospod Luka iz Reszneka del zemljišča »*Kobiljanski Sveti Martin*« svojemu zetu Židovu iz Mileja in si istočasno pridruže dvorec svojega jobagiona, imenovanega *Baračka* (...a domo seu curia cuiusdam iobagionis dicti Lucasii Barachka vocati, idem Barachka ipsi Lucasio remanente, abhinc tendendo versus villam Sancti Ladislai...).¹⁰ Prvotno krajevno ime današnjega *Kóbilja* je bilo *Baracha* in izhaja od imena jobagiona *Barachka* (1542: ad aquam Kebelevyzi vocatam... terra Barachahaza).^{10a}

Izraz 'iobagiones' *Kovačič* prevaja z besedo *župani*.¹¹ *Milko Kos* ga označuje z besedo *fevdniki*.¹² O jobagionih pravi *Klebel*, da so »eine kriegsdienstpflichtige Bauernschicht«. ¹³ — Jobagioni so predstavljali posebno družbeno plast, ki je pri upravi županijskih in drugih nižjih upravnih središčih v podrejenosti komitatških nadžupanov (*főispán*) ali drugih kraljevih fevdnikov imela nemajhen pomen. Ker nastopajo v srednjem veku jobagioni ob vseh upravnih gradovih v Prekmurju in — kakor trdi in dokazuje madžarski zgodovinar *Holub* — del teh jobagionov tudi na Madžarskem izhaja od nekdanjih slovenskih, ob zasedbi po Madžarih podjarmljenih plemičev,¹⁴ je vsekakor važno, da točneje poznamo družbeno skupino jobagionov glede njih socialne stopnje, veljave in službe, skratka, kakšen sloj predstavljajo v takratni fevdalni družbi.

Med ljudmi, ki so pripadali h komitatškemu gradu, razlikuje *Holub* dve vrsti:

1. maloštevilne svobodne *jobagione*, ki so na razpolago kraljevemu častniku — nadžupanu pri upravi v središču in na deželi. Pozneje, ko je njih število naraslo, je bila njihova glavna dolžnost vojaška služba.

2. številnejše hlapce in druge podložnike, ki so opravljali vsa dela v grajskem gospodarstvu.¹⁵

Enakovrstno nižje plemstvo imenujeta *M. Kos* in *B. Grafenauer* 'ministeriale'.¹⁶

Kot plačilo za svojo službo so jobagioni prejeli od gradu zemljišče in sicer v dedno last, ki ga ni mogel kralj svojevoljno odvzeti in drugim podeliti, kakor na primer pri drugih manj svobodnih ali nesvobodnih

podanikih. In če ga je odvezel, ga je moral nadomestiti z drugim zemljiščem.¹⁷ Za osvetlitev vzemimo kobiljanski primer. Že leta 1271 so na Kobilju bivali kraljevi naseljenci (*hospites*). Naseljenci so bili pravno svobodni, toda gospodarsko odvisni od zemljiške gospode in so za prejeto zemljišče plačevali najemnino. Bili so torej polsvobodni.¹⁸ Kraj *Kóbilje* je pripadal k županijskemu gradu *Zala* in ga je kot takega madžarski kralj *Štefan V.* leta 1271 podelil *Židovu* iz vasi *Milej* (...*terram castri Zaladiensis Kebele vocatam, ... eidem Sidon dedimus...*, in *qua nunc hospites eiusdem castri dicuntur residere*).¹⁹ Naslednji madžarski kralj *Ladislav IV.* (1272—1290) pa je naredil zamenjavo. *Židovu* je dal za *Kóbilje* kraj *Debrete* (*Babos-Döbréte*, jugozahodno od *Zalaegerszega*). Toda prebivalci kraja *Debrete* so zoper to odločbo protestirali, češ da so (sami) jobagioni in da zamenjava z nejobagioni ni upravičena (...*quod iidem non iobagiones, sed populi fuerint dicti castri et nullus iobagio super eadem residebat, nosque rite terram populorum castrensiu conferre poteramus...*).²⁰

Iz listin sicer ni mogoče ugotoviti, kolikšno je bilo zemljišče, ki so ga jobagioni prejeli od gradu za svojo službo. Pač pa se ugotavlja, da so bila zemljišča jobagionov toliko obsežna, da so z njihovimi dohodki mogli kriti ne le stroške za preživljanje in vojaško službo, marveč so si s pametnim gospodarjenjem mogli dokupiti še novih posestev. Vojaška služba jim je tudi večkrat nudila prilagodljivost, da so si pridobili posestva, ki niso bila odvisna od gradu.²¹

Ako je rod jobagionov izumrl, je njihovo zemljišče pripadlo županijskemu gradu in je z njim kralj svobodno razpolagal ter ga podelil drugemu. Znan je primer iz bližine *Sobote*, v kraju *Križanci*. Kraj *Križanci* je bil v soseščini *Vuče gomile*. Omenja se večkrat v razdobju od XIII. do XVII. stoletja.²² Sled za njim je izginila leta 1626, ko so ga Turki obenem z nekaterimi sosednjimi kraji v celoti razdejali in požgali.²³ — Rod jobagionov v kraju *Križanci* je leta 1269 izumrl. Zato je z zemljiščem razpolagal kralj (...*terram cuiusdam iobagionis castri Zaladiensis, nomine Crisanch, sine herede decessi, a iurisdictione dicti castri liberat et exemptas*).²⁴ Leta 1269 so *Križanci* pripadali županijskemu gradu *Zala*, toda od XIV. stoletja dalje v *Železno*. Sprememba je umljiva. Kraj je bil tik ob županijski meji.

Po činu in veljavi gotovo niso bili vsi jobagioni enaki, podobno kot ministeriali v sosednjih deželah ne.²⁵ Toda pozitivno se

more dokazati, da so vsaj v določeni dobi spadali k deželni gosposki. Ko je leta 1273 palatin Dionizij sklical v županiji Zala zbor deželne gospode, so med njimi bili tudi *jobagioni*, deželnoknežji in cerkveni (... in comitatu Zaladiensi... in congregationis collegio, ubi universi nobiles et iobagiones castri et ecclesiarum ac alii convenerant).²⁶ — Nekateri *jobagioni* so si pridobili tudi naslov »comes«, grof. Tako n. pr.: comes Mogth, iobagio castri Zaladiensis (1264);²⁷ Blasius comes filius Detrici, iobagio castri Zaladiensis (1257).²⁸

Dolžnosti *jobagionov* benediktinskega opata v Pannonhalmi podaja v podrobnosti listina iz leta 1237—1240.²⁹ Iz nje je razviden socialni položaj cerkvenih *jobagionov*, ki kot pojasnilo more služiti tudi za deležnoknežje. Pannonhalska opatija je imela več *jobagionov* v krajih,³⁰ ki so po svojem izvoru panonsko-slovenskega porekla, kot kraji: *Lazi*, *Poznan* in *Rad*.

Po lastni izjavi so *jobagioni* (*jobagiones equestres*) bili dolžni samostanu sv. Martina v Pannonhalmi izkazovati tele usluge:

a) ako pride vrsta nanje, so dolžni iti na pot z opatom, priorjem, ali z redovnikom, ali z županom, ki je zastopnik opata, in sicer na lastnih konjih. V tem primeru morajo sami skrbeti za krmo svojim konjem, medtem ko za njihovo hrano na poti skrbi samostan;

b) ako sami gredo kot odposlanstvo (*ad legationem per se*), tedaj morajo sami skrbeti za živež sebi in krmo konjem;

c) samostanu vozijo kamen in stavbni les na lastnih vozovih in z lastno vprego;

č) čuvajo, stražijo opatovo rezidenco (*curiam abbatis*);

d) plačujejo desetino svobodnih (*dant liberas decimas*);

e) voziti morajo vino iz županij Zala in Somogy; en dan orati, voziti seno in ob sv. Martinu dajati dajatve kot: vino, pivo, kure, triletno govedo...³¹

Različna je bila služba *jobagionov* v notranjosti države in v obmejnih pokrajinah. V obmejnem pasu je bila njihova glavna dolžnost vojaška služba.³² — Kot take moramo imeti soboške *jobagione*, o katerih nam nudita več podatkov listini iz leta 1347³³ in 1398.³⁴

Jobagioni iz kraja *Mesynch* (tudi *Mysniche* imenovan, kjer je cerkev Sv. Marije, v neposredni bližini kraja Tišine; danes je področje obeh krajev obseženo v ozemlju vasi Tišine) in *Belmure* (drugo ime za Mursko Sobotu) so že dolgo časa nasilno uživali zemljišče *Petanjci*, ki je bilo last

rodovine *Nadasdyjev*. Zato sta se Janez, sin Ladislava *Nadasdyja*, in Lavrencij, sin Štefana *Nadasdyja*, pritožila zoper nasilje. Leta 1347 je prišlo do razmejitve *Petanjskega* in *belmurskega zemljišča*. Meja je bila označena z mejniki.

Zemljišče *Belmura* (tudi zemljišče, ne le krajevno ime) je bilo združeno z gornjelendavskim fevdom, ki ga je uživala rodovina *Amadejcev*, in sicer: Marjeta, vdova po Nikolaju, slavonskem banu, ter sinova Janez in Amade (*Omodei*). Rodovina *Amadejcev* je imela gornjelendavsko zemljišče obenem z murskosoboškimi med leti 1275 do 1357, oziroma 1359. Po letu 1365 je isto zemljišče prejela v posest rodovina *Szechy*.³⁵

Meja med zemljišči *Petanjci* in *Belmuro* je leta 1347 potekala od cerkve Sv. Marije, nad potokom *Otočica* (*Mokoš*), po dolini, ki je med krajema *Tišino* in *Petanjci* in kjer ob povodnji teče voda do *Mure*. *Mura* loči nemško ozemlje (... *fluvius Mura distingit cometaneitate theutonicorum*). Po *Muri* (navzgor) daleč na zahod do *Jarka* (*ad fossatum*) in po *Jarku* do *Nemških vrat* (*Nemethkapu*), kjer je prehod med mestom *Radgono* in zemljiščem *Belmuro*...³⁶

Iz opisa meje moremo sklepati, kako je prišlo do nasilnega prilasčevanja dohodkov v kraju *Petanjci* po *jobagionih*, ki so sicer pripadali gradu v *Murski Soboti* in kraju *Mesynch*. — Tu ob nemški meji, na področju *Petanjcev*, so opravljali vojaško službo in so si ob tej priliki sčasoma prilastili dajatve, ki so jih sicer *Petanjski* podložniki bili dolžni plačevati svojemu zemljiškemu gospodu — *Nadasdyjev*cem.

Še bolj izrazit primer mejno-obrambne zadeve nam prikazuje pogodba iz leta 1398.

8. aprila 1398 so se v *Gančanih* sestali iz Gornje Lendave *Ivan* in herceg *Peter*, sinova *Nikolaja Szechyja*, iz Dolnje Lendave pa *Ladislav* (*magister*), sin bana Štefana, in *Ivan*, sin bana Ivana. Razpravljali so o skupni obrambi pred Nemci. Gornjelendavski *Ivan* in herceg *Peter* sta se obvezala, da v prepiru z Nemci Dolnjelendavskih do konca spora ne bosta zapustila, marveč jima hočeta ostati zaveznika in v pomoč. Obvezujeta se, da bosta za stražo in opazovanje Nemcev (*pro custodia et speculatione teutonicorum*) vzdrževala v svojem dvoru pri *Murski Soboti* dvajset in v drugih treh svojih krajih šestdeset strelcev na konjih (*equestres sagittarios*).³⁷

Ako upoštevamo, da je v srednjem veku — v fevdalni družbi — vojaško službo obvezno opravljal le svoboden človek, potem je kaj razumljivo, da je teh dvajset soboških strel-

cev na konjih izhajalo iz vrst soboških jobagionov. — Razen *Sobote* so imeli Széchyji še tri svoje vojaške postojanke. Széchyjeva rodovina je bila takrat gospodar treh gradov in k njim pripadajočih zemljišč: *Sobote*, *Gornje Lendave* (danes *Grad*) in od leta 1587 tudi *Dobre*.³⁸ Da sta vojaški postojanki bili navezani na Gor. Lendavo (*Grad*) in *Dobro*, je samo po sebi umljivo. Tretji kraj, kjer naj bi bivalo dvajset proti Nemcem za stražo postavljenih strelcev, so vsekakor bile Mešnice (*Mesynch*), sodeč po podatkih iz leta 1547.

Nobeno ime soboških slovenskih jobagionov nam iz srednjeveških listin ni znano, pač pa so ohranjena nekatera madžarska imena.³⁹ Nekoliko bliže nas seznanijo s soboškimi jobagioni poročila o soboških nemešnjaških rodovinah iz XVII. stoletja, čeprav iz zadevnih poročil ni mogoče z gotovostjo presoditi, katera rodovina je sodelovala pri mejno-obrambnih akcijah v XIV. stoletju.

Pri urejevanju soboškega grajskega arhiva je iz starejših listin bil leta 1751 sestavljen pregleden izvleček soboških družin, ki so imele v XVII. stol. zemljiško-pravni odnos do murskosoboškega dominija. Prav zato je upravičen sklep, da so podoben odnos imele že v prejšnjih stoletjih. Naslov izvlečka se glasi:

Succus Inscriptionum Familiys Gérczei, Cziraky, Zámbo, Jáklin, Lendamary, Kernpáisz, Herbay, Dömölky, Szmoljás, Borda, Svostics, Udossovics, Bükessy, Terbócs et Konder, respectu bonor ad I. Dnium Muray-Szombath spectantium, cum observationibus Abalienationum. 2do in serie Possessionum ex iisd emergibilibus expositis, 1mo in ordine — elaboratus. A^o 1751.

Večina imen je navedena že v naslovu. Razen teh je med tekstom najti poleg imen podložnih kmetov še imena svobodnih nemešnjaških rodov: *Lebár*, *Zaruba*,⁴⁰ *Keleméncz*,⁴¹ *Tulok*⁴² in *Szobotin*.⁴³

Imena *Zaruba*, *Svoštič* (*Svostics*), *Udošovič* (*Udossovics*) in *Smoljaš* (*Szmoljás*) utegnejo biti imena hrvaških pribežnikov, ki so v XVI. stoletju pred Turki bežali kot drugi belohrvaški priseljenci na Madžarskem.⁴⁴ Med pribeglimi hrvaškimi prebivalci so bile svobodne in podložne družine, kakor priča primer v Németújváru (*Güssing*), kjer se je leta 1553 naselilo 21 svobodnjaških in deset podložnih družin iz Hrvaške.⁴⁵

Madžarska so imena: *Gérczei*, *Cziraky*, *Zámbo*, *Lendamary*, *Kernpáisz*, *Herbay*, *Dömölky*, *Borda*, *Bükessy*, *Konder*, *Keleméncz* in *Tulok*. — Rodovina *Zámbo* se je uveljavila že v XIV. stoletju. Razen v mnogih

krajih na Madžarskem nastopa leta 1405 kot zemljiški gospod v *Mihalovcih*, izginulem kraju v območju martjanske župnije.⁴⁶ V XIV. stoletju se javljajo tudi rodovine: *Bükessy*,⁴⁷ *Dömölky*,⁴⁸ *Gérczei*⁴⁹ in *Tulok*.⁵⁰ V vrsti zemljiške gosposke na Tišini in v Skakovcih stopa v XVII. stoletju v ospredje rodovina *Tulok*.⁵¹

Za slovenske domačinske rodovine imam naslednje: *Jaklin*, *Sobotin*, *Terboč*, *Kotnjak* in *Lebar*. Po vsej verjetnosti so zlasti prve tri mnogo starejše, kakor nam o tem poročajo znani viri.

Jaklini:

Franc Jaklin je leta 1645 kupil v Polani (pri *Soboti*) od soboškega grofa Dionizija Szécsyja poldrugo kmetijo (1^{1/2} sessionem curialem), ki jo obdelujeta Matej Cipot in kolon (*inquilinus*) Jurij Kovač. In še istega leta pol kmetije v Veščici in prav toliko v Predanovcih, ki ju obdelujeta Sebastjan Kaffka in Štefan Korošec. Še prej je isto zemljišče v Veščici in v Predanovcih imela rodovina *Zaruba*, ki pa jo je naprej prodala *Kereszturyjevi*.⁵² Toda *Franc Jaklin* je imel z odplačilom težave. Leta 1678 je isto fevdno kmetijo (1^{1/2} sessionem nempe domum alio-dialelem) od grofa Petra Széchyja odkupil naslednik Franca *Jaklina* *Franc Tulok*, ki je ceno 50 tolarjev dejansko izplačal.⁵³ — *Franc Jaklin* je bil glavni sodnik plemiške Železne županije in je kot vodja komisije nastopil v rabsodbi cerkvene gornine v Gornjih Petrovcih 19. februarja 1650.⁵⁴

Iz soboške rodovine *Jaklinov* izhaja *Blaž pl. Jaklin*, ki je bil škof skradinski, potem kninski do leta 1688⁵⁵ in nato v Nitri. Rodil se je v *Soboti*. Slovel je kot nedosegljiv govornik svojega časa. Umril je leta 1695.⁵⁶

Sobotini:

Iz druge polovice XVII. stoletja (1684) je od soboških *Sobotinov* znan *Blaž Szobotin*, kateremu je murskosoboški dominij prodal pol kmetije v Mlajtincih.⁵⁷ — *Janez Sobotin* (*Zobothin*) je bil med leti 1705 do 1724 podžupan Železne županije.⁵⁸ Da je ime *Sobotin* (*Sabotin*) iz staroslovenske dobe, pričata krajevni imeni iz nekdanjega in sedanjega slovenskega etničnega področja. Sredi županije Tolna, vzhodno od Gyönka, je danes neznamenit zaselek *Szabaton*. Toda pomembnejši je bil v srednjem veku. V letih 1352 do 1357 se omenja kot sedež župnije: *Zobato*;⁵⁹ 1320, 1354: *Zobotun*, *Zobocun*; 1343: *Zabathon*.⁶⁰ — Jugovzhodno od Ptuja so *Sobotinci*, katerih zgodovinsko ime je *Sabotinci*, kot se omenja še v XVII. stoletju.⁶¹

Terboči:

Verjetno zadnji potomec te rodovine je bil Blaž Terboč (Terbocs). Njegovo zapuščeno kmetijo v Soboti (desertam sessionem) je grofica Barbara Batthyány prodala leta 1679 za 200 tolarjev Francu Tuloku.⁶²

Marija Terboč je s svojim možem Jurijem Kotnyakom istemu Tuloku prodala 7. julija 1680 domačijo (certam domum) v Soboti za 35 tolarjev.⁶³

Član soboške rodovine Terbočev je tudi Ivan Terboč, vodilni protestantski predikator v Prekmurju v času reformacije. V duhovnika ga je posvetil protestantski škof Klasekovič (Klaszekovics alias Plondinus) leta 1616. Določen je bil za Gornjo Lendavo, kjer je tudi nastopil duhovniško službo in je tu deloval še leta 1646. Kot senior v soboški dekaniji in član vizitacijske komisije je leta 1627 skupaj z drugimi vizitiral župnije svoje dekanije.⁶⁴ Ob svoji ordinaciji 5. maja 1616 je podpisal formulo Concordiae, kakor sam pravi, brez vsake pretvare (Ego Joannes Terbocz antistes designatus ecclesiae Feölsö Lindvensis, subscribo libro Concordiae, absque omni fuco).⁶⁵ Leta 1628 je bil navzoč na protestantski sinodi v Csepregu.⁶⁶

OPOMBE

1. J. Holub, Zala megye története a közép-korban. Pécs, 1929, I., 116, 405; — Deér József, A magyarság a nomád kulturközösségben. Magyar művelődéstörténet. Budapest (pred l. 1941), I, 66; — Hóman B. — Szekfü Gy., Magyar történet. Budapest, 1939, I, 211, 350—351; — Kniezsa István, Ungarns Völkerschaften im XI. Jahrhundert. Budapest 1938, 96. — 2. Holub, n. d., 61—65. — 3. M. Kos, Gradivo za zgodovino Slovencev, V. Ljubljana, 1928, št. 900. — 4. Fr. Kovačič, Gradivo za prekmursko zgodovino. Časopis za zgodovino in narodopisje. Maribor 1926, 1. — 5. Nagy I. — Véghely D. — Nagy Gy., Zala vármegye története Oklevéltár. Budapest 1886, I, 281; — Holub, n. d., 63. — 5 a. Bárczi Géza, Magyar szöfejtő szótár. Budapest, 1941, 143. — 6. Nagy I., Codex diplomaticus Hungaricus Andegavensis. Anjoukori Okmánytár. Budapest 1887, V, 110. — 7. Csánki D., Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában II. Budapest, 1894, 716. — 7 a. G. Fejér, Codex diplomaticus Hungariae ecclesiasticus ac civilis. Tom. II. Budae 1829, 277. — 8. Csánki, Magy. tört. földr. III, Budapest, 1897, 22. — 9. Kovačič, Gradivo za prek. zgod. ČZN, 2—3; Kos, Gradivo, V, št. 905. — 10. Zala Okl. (= Zala vármegye története. Oklevéltár), I, 345—346. — 11. ČZN, 1926, 2. — 12. Gradivo, V, št. 905 — 13. Klebel E., Burgenland — Westungarn. Handbuch des Grenz — und Auslandsdeutschtums. Band I.

(1935), 677. — 14. Holub, n. d., 46. — 15. Holub, n. d., 45, 46. — 16. Milko Kos, Zgodovina Slovencev od naselitve do reformacije. Ljubljana 1933, 187, 188; — Bogo Grafenauer, Zgodovina slovenskega naroda. Ljubljana, 1955, 127—129. — 17. Holub, n. d., 47. — 18. Holub, n. d., 64. — 19. Zala Okl., I, 57. — 20. Codex dipl. patr. Hung., V, 51; prim. Holub, n. d., 47. — 21. Hóman-Szekfü, Magyar történet, I, 402; Holub, n. d., 48—49. — 22. Csánki, Magy. tört. földr., II, 769; — Zala Okl., II, 477. — 23. Payr Sándor, Egyháztörténeti emlékek. Sopron, 1910, I, 111. — 24. Holub, n. d., 47. — 25. M. Kos, Zgod. Slov. od naselitve do reformacije. Ljubljana, 1933, 188; — B. Grafenauer, Zgod. slov. naroda, II, 128. — 26. Wenzel, Codex dipl. Arpadianus cont., IX, 38; Holub, n. d., 51. — 27. Smičiklas, Codex dipl. regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae, V, 315; — prim. Holub, n. d., 51. — 28. Wenzel, Cod. dipl. Arpad. continuatus, VII, 466. — 29. Erdélyi L., A Pannonhalmi Főapátság története, I. Budapest, 1902, 772. — 30. Erdélyi, n. d., 570—575. — 31. Erdélyi, n. d., 772. — 32. Holub, n. d., 46, 52. — 33. Nagy, Cod. dipl. Hung. And., V, 109—111. — 34. Zala Okl., II, 275. — 35. Karacsony János, A Magyar nemzetségek a XIV. század közepéig. II. Budapest, 1901, 37; prim. Csánki, Magy. tört. földr., II, 716. — 36. Nagy, Cod. dipl. Hung. And., V, 110—111. — 37. Zala Okl., II, 275. — 38. Csánki, n. d., 713. — 39. Csánki, n. d., 816, 823, 854. — 40. Succus inscrip. familiis Gérczei..., str. 6 in 14. — 41. Succus, str. 8. — 42. Succus, str. 8 in 10. — 43. Succus, str. 30. — 44. Mohl Adolf, Horvátok, bevándorlása 1533-ban, — Budapest, 1913; — Meršić Martin ml., Podatki k našemu doselenju. Letna knjiga Hrvatskoga kulturnoga društva u Gradišću. Leto 1931, 16—20. — 45. Polány István, Nyugatmagyarország néprajzi története. III. rész. Különlenyomat a »Dunántúli Szemle« 1938 és 1943. évfolyamából. Szombathely 1943, 28. — 46. Csánki, Magy. tört. földr., II, 858—859; — Vasvármegye. Magyarország vármegyéi és városai. Budapest 1898, 577. — Csánki, n. d., 816. — 48. Csánki, n. d., 819. — 49. Csánki, n. d., 823. — 50. Csánki, n. d., 854. — 51. Vasvármegye, str. 576. — 52. Succus, str. 6—7. — 53. Succus, str. 10—11. — 54. Visitatio canonica 1756, str. 1241-naprej. Škofijski arhiv u Szombathelyu. — Prim. I. Zelko, Cerkevno gorno pri Nedeli. Kalendar Srca Jezušovoga, 1943, 46—50. — 55. K. Draganović - J. Butorac, Poviest Crkve u Hrvatskoj. Zagreb 1944, 112. — 56. Kovačič, Slovenska Štajerska in Prekmurje. Ljubljana 1926, 313. — 57. Succus, str. 32. — 58. Vasvármegye, str. 577. — 59. Ortway T. Geographia ecclesiastica Hungariae ineunte saeculo XIV e tabulis Ratione collectorum pontificorum a 1281—1375 referentibus eruta digesta illustrata, I, Budapest 1891, 258. — 60. Csánki, Magy. tört. földr., III, 449. — 61. Baš Fr., Ptujski grad in njegova okolica v novem veku. Kronika, časopis za slovensko krajevno zgodovino, I. Ljubljana 1953, št. 3, 175. — 62. Succus, str. 14—15. — 63. Succus, str. 10—11. — 64. I. Zelko, K zgodovini reformacije v Prekmurju, ČZN, XXXII, 114; — Payr S., A Dunántúli evangélikus Egyházkerület története. Sopron 1924, I, 259—260. — 65. Payr, Egyháztörténeti emlékek, I, 64. — 66. Payr, n. d., 128.